

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני ט' ניסן תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים קכא | דף הכולל: פסחים פט.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ו'.
מוסר: שם עולם - ועוד יותר מזה' עד 'ובעונותינו הרבים'.
גנין חכמה הלימוד השבועי: 'ארבעה ועשרים דברים' עד 'ואמרו רז"ל שאין התשובה'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"כשם שזכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו" – רבבות אלפי לומדי הדף היומי מסיימים היום את מסכת פסחים | סיפור נורא אודות סעודת סיום מסכת שהתרחש לפני עשרות שנים בבני ברק | 12 דברים שלא ידעתם על מסכת שקלים | סיפורו המפעים של היהודי שנכנס למצרים כדי להיגאל | 2109

הסיפור היומי

כשהמגיד שיעור סיים את דרשתו, הוא שם לב
שאברך אחד יושב בצד ומצחקק, כשהוא מפקפק
על אמינות הסיפור. בסיום המעמד הוא ניגש
אליו ואמר לו: "אני רוצה לבדוק איתך משהו..."

הרה"ג רבי אברהם ישעיה קובלסקי שליט"א, בסיפור מיוחד שהתרחש לפני עשרות שנים בסעודת סיום מסכת בבני ברק

המגיד שיעור בבני ברק סיים את דרשתו, והנה הוא שם לב
שאברך אחד יושב בצד ומצחקק מהסיפור, כשהוא מפקפק על
אמינותו.

לאחר שהסתיים המעמד הוא ניגש אל אותו אברך ואמר לו:
"אני רוצה לבדוק איתך משהו. האם יש לך אחים או אחיות?"
"לא!", עונה לו האברך, "אני בן יחיד".

"וכמה שנים אחרי החתונה נולדת?" שואל אותו המגיד שיעור.
"אחת עשרה וחצי שנים", עונה היהודי כשהוא מופתע
מהשאלות המוזרות.

"להווי ידוע לך", אומר לו המגיד שיעור, "כי אתה הוא אותו
ילד שנולד על ידי הברכה של הבריסקער רב! לך תשאל את אביך
אם הוא מכיר את הסיפור..."

(מתיקות הדף היומי)

לכבוד סיום מסכת פסחים, נביא כאן סיפור נורא אודות סעודת
סיום מסכת שמצוה לפרסם.

לפני עשרות שנים היה סיום מסכתא בבני ברק, והמגיד שיעור
בהדרן בסיום נשא דברים חוצבי להבות אש ואמר כך: "מורי
ורבותי! יעצט איז אַ צײַט וואס מ'קען פּוילן אַ ישועה!" - עכשיו
זה זמן שאפשר לפעול ישועות.

ובדבריו המשיך המגיד שיעור וסיפר על יהודי שהיה לא
עליכם חשוך ילדים, ופעם בהזדמנות שמע ממרן גאון ישראל
הבריסקער רב זצוק"ל שהתפילות שמתפללים בשעת סיום
מסכתא מתקבלות. אותו יהודי לא היה טיפש כלל, הוא המתין
שמרן הבריסקער רב יסיים מסכת, ואז הוא הגיע אליו והזכיר את
עצמו לישועה. רבינו היה שרוי בשמחה עצומה ובירך את היהודי
מכל לבו, והיהודי נושע בבן זכר לאחר שנה.

חסל סידור פסח כהלכתו

הנהלת 'דרשו' העולמית מברכת את רבבות אלפי לומדי 'הדף היומי' די בכל אתר ואתר לרגל

סיום מסכת פסחים

יהי רצון, שכשם שזכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו
ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים במהרה בירושלים הבנויה

12 דברים שלא ידעתם על מסכת שקלים

מהי סגולתה המיוחדת של המסכת? מדוע
צירפו אותה לתלמוד בבלי? וכמה דפים יש בה?
- 12 דברים שלא ידעתם על מסכת שקלים

Nati Shohat/Flash90

לקראת תחילת לימוד מסכת שקלים בסדר הדף היומי, אי"ה מחר יום שלישי י' בניסן

7. "גדול כוח הלימוד של מסכת שקלים לעצור בעד המגיפה והמשחית ולהשפיע שפע שקלים ברכה ופרנסה לבני ישראל" (שדה צופים, פתיחה).
8. הפירושים הבולטים על המסכת הם ריבב"ן וקרובן העדה אך קיימים גם פירושים נוספים מתקופת בעלי התוס': פירוש רבינו משולם ופירוש תלמידו של רבינו שמואל ברבי שניאור.
9. התלמוד הירושלמי נערך ונחתם כ-100 שנה לפני התלמוד הבבלי.
10. רוב ענייני המסכת הם בעניינים השייכים לבית המקדש וקרבתו, אך במהלך הסוגיות נתגלגלו הרבה עניינים הנוגעים בזמן הזה.
11. למסכת שקלים יש 2 מסורות נוסח נפרדות ושונות זו מזו: נוסח ירושלמי מקורי, המצוי בכתב יד ליידין, ונוסח ירושלמי מעובד, המצוי בדפוס הבבלי.
12. במסכת שקלים יש 8 פרקים ו-52 משניות.

1. המסכת היחידה מהתלמוד הירושלמי שנלמדת במסגרת הדף היומי.
2. המאירי מכנה אותה "גמרא", כמו שהוא מכנה את הבבלי, ולא "ירושלמי" או "תלמוד ערב".
3. כמעט בכל הדפוסים הקדומים שהדפיסו את כל התלמוד הבבלי צירפו גם את מסכת שקלים, כנראה בגלל שרצו להשלים את סדר מועד שעל כולו יש תלמוד בבלי חוץ ממסכת זו.
4. ב-7 הסבבים הראשונים של לימוד הדף היומי, לימוד מסכת שקלים נמשך 12 יום בלבד, בהתאם למספר הדפים שבדפוס סלאוויטה.
5. בהתאם להכרעתו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, החל מהסבב השמיני, לימוד המסכת נמשך 21 יום, בהתאם למספר הדפים שבדפוס וילנא.
6. אם לימוד המסכת היה נקבע לפי דפוס זיטאמיר, הרי שהלימוד היה נמשך 30 ימים.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"ליל שימורים" - מהו טעם המנהג שלא לנעול את הדלת בליל פסח? ואילו צדיקים נהגו לצאת לטייל ברחוב לאחר עריכת הסדר?

מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

הפיוטים שאומרים אחרי ההגדה.

ומצינו לכמה צדיקים שדרכם היה ללכת אחר ה'סדר' לעקוב מקרוב אחר יהודים פשוטים איך שערכו את ה'סדר'. פעם סיפר הרה"ק מקאמינקא לה'שר שלום' מבעלזא זי"ע, שבאחת השנים הלך בליל הסדר לעקוב אחר יהודים פשוטים, כדי לראות איך הם מנהלים את הסדר בביתם. מאחורי חלוננו של כפרי אחד, שמע שהוא קורא את ההגדה, ובהגיעו ל"כנגד ארבעה בנים דיברה תורה", שמע שבכל אחד מן הבנים הוא מאריך ב"אחד", כדרך שנפסק להלכה בקריאת שמע, וכל המסובים ענו אחריו "א-ח-ד" באותו אופן.

חסידיים שנכחו באותו מעמד גיחכו לשמע סיפורו של הרה"ק מקאמינקא ולא ראו בו מעבר למילי דבדיחותא, אולם ה'שר שלום' מבעלזא נענה וביאר: קרוב יום ה' הגדול והנורא, בו תמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, וכל בני בשר יקראו בשמו וישמעו רחוקים ויבואו לתת לו כתר מלוכה. אזי, לא רק החכם ייחד את ה' אלוקינו, אלא כולם יענו אחריו ויצעקו "א-ח-ד". זאת הוסיף מרן ואמר: כך הקדים בעל ההגדה ב'מעשה ברבותינו שהיו מסובין בבני ברק, עד שהגיעו תלמידיהם ואמרו להם הגיע זמן קריאת שמע של שחרית', כי תיבת שחרית היא ראשי תיבות של ארבעת הבנים שכנגדם דיברה תורה (חכם, רשע, תם, שאינו יודע לשאול), וביום ההוא הכל יקראו קריאת שמע וייחדו שמו יתברך בעולם.

בפעם אחרת סיפר הרה"ק מקאמינקא לה'שר שלום' מבעלזא זי"ע מה ששמע מכפרי אחד בליל הסדר, שפירש לפי דרכו מה שאומרים בהגדה "והיא שעמדה", וכך אמר: הנה הרב מבעלזא עומד ומתפלל עלינו שניוושע בכל טוב, וזהו 'והיא שעמדה' לאבותינו ולנו, שאינו פוסק מלעמוד בתפילה עלינו ועל זרענו. איברא, אמת היא, ש'לא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו', שהרב מבעלזא אינו היחיד העומד לחלות ולהתחנן בעדנו ('לחלותינו') במקום 'לכלותינו'), אלא ש'בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו', צדיקים רבים בכל הדורות העומדים בתפילה על עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם. ברם, אנו מבקשים: 'הקדוש ברוך הוא יצילנו מידם', שלא נצטרך להגיע לתפילתם של הצדיקים, רק הוא בכבודו ובעצמו יגן עלינו מכל צרה וצוקה ('אוהב שלום').

נאמר בתורה (שמות יב, מב) 'ליל שימורים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל לדורותם', ומבואר בגמרא (פסחים קט, ב) שהוא לילה המשומר מן המזיקים, וכמו שכתב הרמ"א (סוף סי' תפ"א) שנוהגים לקרוא בליל הפסח מקריאת שמע שעל המיטה רק את פרשת שמע ישראל ולא שאר הפסוקים והתפילות שאומרים בכל לילה לצורך שמירה, כי לילה זה הוא לילה המשומר מן המזיקים ומכל פגע רע.

פתיחת הדלת קודם 'שפוך חמתך'

ולפיכך יש הנוהגים שלא לנעול דלת הבית בליל ראשון של פסח, להראות בטחוננו בהשי"ת שהוא לילה המשומר מן המזיקים ומכל היזק שבעולם. מנהג זה נזכר בספר 'מעשה רוקח' (אות ע) בשם "מגילת סתרים", שכך נהגו בתקופת הגאונים. וכתב בספר 'אור זרוע' (ח"ב סי' רלד) בשם רב נסים גאון, שבזכות שמאמינים בדברי הקב"ה ובהבטחתו נזכה להיגאל במהרה מהגלות. ומזה נשתרבו גם המנהג לפתוח את דלת הבית קודם כשמגיעים לאמירת 'שפוך חמתך', כדי לזכור שלילה זה הוא ליל שימורים ואין אנו מתייראים בו משום דבר (עיין רמ"א סי' תפ).

לא היו נועלים שערי ירושלים בליל פסח

ובספר 'חק יעקב' (שם סק"ו) בשם ספר המנהגי נתן עוד טעם למנהג שלא לנעול הדלת בליל פסח, לפי שלילה זה משומר מששת ימי בראשית לגאולה העתידה, כמובא בגמרא (ר"ה יא, ב) שבפסח עתידין ליגאל, לכן משאירים את הדלת פתוחה, כדי שכשיבוא אליהו הנביא ימצא דלת פתוחה ונצא לקראתו מהרה. ובסידור היעב"ץ (שער הקרבן) מובאת עדות מבן נכר מנציב הרומיים שהיה בירושלים בזמן שביהמ"ק היה קיים, והעיד שלא היו נועלים את שערי ירושלים בליל הפסח כמו שהיו נוהגים בשאר ימות השנה.

לצאת לרחובה של עיר אחר הסדר

יש מקומות שנהגו לצאת לרחובה של עיר אחר הסדר כדי להראות שהוא ליל שימורים, וכך נהגו אדמור"י בעלזא. וכן בקהילות הספרדים נוהגים לצאת לרחובות העיר ושרים שם את

המנעולים, אך זהו דווקא בכל השנה, אבל בליל פסח שהוא ליל שימורים, ע"י אתערותא דלתתא - שעושים שמירה במנעול - יש אתערותא דלעילא ומובטח שלא תהיה שום גניבה ('ילקוט אוהב ישראל' עמ' קסד).

ובימינו ששכיחי גנבים יש הנועלים את דלת הבית, כמו שכתב ה'מגן אברהם' שבמקום שהמזיקים מצויים אין לסמוך על הנס, וכך נהג הרה"ק האוהב ישראל מאפטא זצ"ל שהיה מצווה גם בליל הפסח לסגור דלת הבית במנעול, בהטעימו שגם עם מנעול איננו בטוחים מגניבה, שהרי ע"פ רוב הגנבים שוברים את

להארות והערות ניתן לפנות למכון "המנהג" במייל: hamenhog@gmail.com

פרשת השבוע

בבית החולים אמרו לבחורים כי הפרופסור נסע לזועידה רפואית ואין יודעים מתי ישוב, וסגנו מיזמן לא פחות ממנו. בשקט הוסיפו, שהפרופסור כבר לא צעיר, וסגנו הוא הכוכב העולה...

כשהגיעו הדברים לאוזניו של הגה"צ רבי ירוחם זצ"ל, נענה ואמר: "אין כאן אלא סוד אחד..."

נסעו לבית הרפואה ועברו סדרת בדיקות. נקבע שעליהם לעבור ניתוח. אמרו הבחורים: "אך ורק בידי פרופסור פלוני". נענו הם שאותו פרופסור נסע לזועידה רפואית ואין יודעים מתי ישוב. הניתוח דחוף, וסגנו מיזמן לא פחות. בסודי סודות הוסיפו, שהפרופסור אינו צעיר עוד, וסגנו הוא הכוכב העולה, ולמעשה יש להעדיפו. האחד השתכנע, והשני בשלו. הרב אמר פרופסור פלוני, והוא נחוש להמתין לשובו. האחד נכנס לניתוח והשני המתין. לא שינה דעתו. גם כשנתבשר שניתוח חברו הצליח למעלה מן המשוער, חיכה עד לשוב הפרופסור ונותח על ידו. בינתיים חל סיבוך במצב חברו. הניסיונות לייצוב המצב לא הועילו, והשני שהחלים בינתיים מניתוחו השתתף בהלווית חברו, ל"ע. הגיעו הדברים לאוזני רבי ירוחם, שנשאל - האמנם צפה מראש את הסיבוך? כלום רוח הקודש יש כאן? ואולי באמת הסגן נופל מרמתו של הפרופסור? נענה ואמר: "אין כאן אלא סוד אחד: זה ציית וזה לא".

(אור דניאל)

ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה (ויקרא ח לו) - "להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל" (רש"י). מעשה היה בשני בחורים משיבת מיר שהוצרכו לעבור ניתוח. אמר להם רבם הגה"צ רבי ירוחם הלוי זצ"ל: סעו לעיר פלונית, ופנו שם לבית הרפואה. אם יקבעו שיש צורך בניתוח עמדו על כך שפרופסור פלוני ינתח, הוא ולא אחר. בדרככם סורו לעיירה ראדין ובקשו ברכה מצדיק הדור ה'חפץ חיים'. אל תעזבו את המקום מבלי לקבל ממנו ברכה. נסעו השניים, ירדו מהרכבת והמשיכו בכרכרה לראדין. כשהגיעו נמסר להם שמפאת חולשתו הרבה אין ה'חפץ חיים' מקבל מבקרים. האחד ביקש להמשיך, אך רעהו התעקש. "הרב אמר שלא לעזוב את המקום עד לקבלת ברכה". המתינו בדריכות. מועד צאת הרכבת הבאה קרב ובא, וגם הדרך לתחנה אורכת זמן. נלחץ האחד, אך חברו לא ויתר. לפתע נפתחה הדלת. אפשר להיכנס. נכנסו השניים, ביקשו והתברכו, מיהרו ומצאו כרכרה והגיעו לתחנת הרכבת ברגע האחרון.

על דא ועל הא

"מהרגע שהמלפפון הובא לביתי", אמר הרבי, "תהיתי אם לשנות מדרכי אבות ולקחת אותו לכרפס, עד שהגעתי למסקנה שאין אני טוב מאבותיי, ולקחתי את המלפפון ושרפתי אותו בחמץ"

"מהרגע שהמלפפון הובא לביתי", אמר הרבי, "תהיתי אם לשנות מדרכי אבות ולקחת אותו לכרפס, עד שהגעתי למסקנה שאין אני טוב מאבותיי, ולקחתי את המלפפון ושרפתי אותו בחמץ"

המעשה, אחד מחסידי מרן מהרי"ד מבעלזא. אותו חסיד ראה אצל אחד הפריצים שגידל מלפפונים בגן הבוטני שלו, וביקש להגיש

סיפר הגאון רבי יצחק ישעיה וייס מעשה שנמסר ע"י זקנו אבי אביו, הגרא"צ ווייס זצ"ל אבד"ק נוה אחיעזר, אותו שמע מבעל

בגדי פסח שמורים, אח"כ ליבנו באש את הגרזן והכניסו בו קת עץ חדשה, ועם הגרזן המוכשר הזה היה הגוי מקלף את העצים. פעם באמצע העבודה התיישב הגוי לנוח על מפתן מחסן העצים, שהיה פתוח אל הפרוזדור שאליו היה פתוח גם המחסן של כל דברי האוכל המיועדים לפסח, ובדיוק באותו זמן הגיעה לשם הרבנית וראתה זאת. צרחת אימים נפלטה מפיה: "אוי! הוא החמיץ לנו את המחסן" - ונפלה התעלפה...

סיפור שני שאירע גם הוא סביב מנהג החומרא של קילוף העצים לקראת חג הפסח, סיפר הגר"י ששמע מפי המלמד שלו, שנקרא בירושלים ר' יואל משאץ (הוא היה דודם של האדמורי"ם משאץ שליט"א). ר' יואל סיפר שגם בבית אביו נהגו באותה חומרא של קילוף העצים, אבל בני הבית, אמו ואחיותיו, עם כל נכונותם למלא אחר הקפידא של האבא היו צוחקים על כך ולא אחת היו אומרות לאבא שאין לחומרא זו כל היגיון, שהרי העצים מלכתחילה עומדים לשריפה, ואם כן איזה טעם יש בקילופם.

עד שפעם אחת אחרי שאביהם יצא לחצר, חזר הביתה והזמין את כל בני הבית בתרועה של שמחה לבוא אחריו ולסקור את ערימת העצים שהיתה מונחת בחצר לפני שקילפו אותם. לעיני כולם הצביע על פיתה של חמץ גמור שהיתה מרוחה על העצים. מברורים שערכו בני הבית עלה, שהמשרתת נהגה לנער את שקי המטבח - של קמח ושל סוכר ושאר הקטניות - אחרי השימוש ולקנח אותם על העצים, ואדהכי והכי הצטברה על העצים שכבה די גדולה של קמח, וכשירדו הגשמים נערמו השיריים הללו לכדי פיתת חמץ של ממש. ר' יואל היה מתאר את השמחה של אביו על מצאת החמץ, שבה הוכיח לכולם איך שחייבים להקפיד בשמירת מנהגי האבות גם כשאננו יודעים את שורש הטעם והסיבות מדוע ולמה הנהיגו כך.

(שיח מורי הוראה ב'המבשר תורני' פסח תשע"א, עם הרב דוד נחמן רוטנר)

מלפפון כדורון לרבו, כי כידוע באותן ארצות היה קשה להשיג ירקות עלים לכרפס, ועל תפוא הסתפקו אם ברכתו בפה"א או שהכל, והכרפס היה לאחת מהבעיות שדרשו את פתרון. אותו חסיד קנה את המלפפון בדמים יקרים והביא אותו כתשורה לרבו, שיהיה לכרפס.

בהזדמנות מאוחרת יותר שאל אותו חסיד את הפריץ איך הוא מצליח לגדל בגן הבוטני שלו גידולים נדירים כאלה, והפריץ גילה לו את סודו שהוא משקה את האדמה בוויסקי. את הוויסקי מייצרים כידוע על טהרת אידי חטים, עד שרבים מקילים לשתות ויסקי של גויים ללא הכשר, כי ידוע שמתגי היוקרה הללו, בשמירתם על איכות מוצריהם, אינם מערבבים בוויסקי שום חומר אחר מלבד חטים.

כשהתברר לו לאותו חסיד שהוא הכשיל את רבו במתנה לפסח עם מאכל שצמח על מצע של חמץ גמור, נחרד עד עומקי נשמתו ובבהילות קם ונסע לבעלזא. אחרי שברר עם הגבאים ושמע שהרבי לא השתמש במלפפון, גדלה פליאתו מאוד, והוא נכנס לרבי ושאל ישירות האם הרבי ראה על המלפפון איזו חשד ברוח קדשו. אבל הרבי אמר לו שכלל לא מדובר ברוה"ק. "מרגע שהמלפפון הובא לביתי", אמר הרבי, "תהיתי אם לשנות מדרכי אבות ולקחת זאת לכרפס, עד שהגעתי למסקנה שאין אני טוב מאבותיי, ולקחתי את המלפפון ושרפתי אותו בחמץ".

מעשה נוסף סיפר הגר"י וייס, ששמע מהחסיד ר' מאיר מגיד ז"ל, שבבית הרבי מויוז'ניץ נהגו מתוך חומרא יתירה לקלף את כל העצים שיועדו לבישול ולהסקה בחג הפסח. החסיד הנ"ל היה מתאר לפרטי פרטים את הנוהל שעל פיו נערך קילוף העצים: את הגוי שהוזמן לעשות את עבודת הפרך הזו שלחו להתרחץ בבית המרחץ העירוני, ואחרי שבא משם היו מורים לו להתרחץ פעם שניה בבית מכף רגל ועד ראש, ואחרי הרחיצה נתנו לו ללבוש

הסיפור היומי

"ערב אחד הודעת לי כי היום אני עייף וחלש ולא נוכל ללמוד. בל נשכח כי היה זה אחרי יום ארוך של עבודת פרך על ידי הגרמנים הארורים. זה לא ייאמן, אבל האיש המבוגר הזה פרץ בבכי, ממש בדמעות שלישי..."

סיפורו המפעים של היהודי שנכנס למצרים כדי להיגאל

עליהם עלו בליבו מחשבות על האמונה, האם עם ישראל הוא העם הנבחר? אצל מי נמצאת האמת? אביו, שכבר מזמן לא היה בחיים, נגלה אליו בחלום ופתר לו את החידה מכיוון שונה לחלוטין: "דע לך, בני, שהאמת עם בני ישראל, אבל אוי להם לבניו של מקום אשר חטאו והשחיתו, ואביהם שבשמים נפרע מהם". החלום המדהים חרת בנפשו רושם בל ימחה, ועוררו לשוב

רבי אברהם יצחק וינקלשטיין זצ"ל נולד בשנת תרנ"ט, בעיר המחוז מריאמפול, בדרומה של ליטא. הוא גדל הרחק מחיי תורה, ואף נשא אשה נכרית, רח"ל, שילדה לו בן אחד. במשך הזמן עבר לסלבודקה שבקובנה, ועבד שם כמנהל חשבונות. היות שמראה פניו לא הסגיר את יהדותו, המשיך לנחל את חייו ללא חשש גם לאחר הכיבוש הגרמני. אולם יום אחד החל לחשוב על מצבם של אחיו היהודים, ובסקרו את המאורעות העוברים

"ערב אחד באתי והודעתי לו כי היום אני עייף מאוד וחלש, ולא נוכל ללמוד. בל נשכח כי היה זה אחרי יום ארוך של עבודת פרך על ידי הגרמנים הארורים, ולא פעם בעבודות קשות במיוחד. ולא זו בלבד, אלא שמקום העבודה היה הרחק מחוץ לגטו, מה שחייב ללכת שעה ארוכה ברגל, בגשם ובשלג, גם הלוך וגם חזור. "שמע הבעל-תשובה את הודעתי והתאכזב מרה. זה לא ייאמן, אבל האיש המבוגר הזה פרץ בבכי אמיתי מכל הלב, ממש בדמעות שלישי, ולא הותיר בידי כל ברירה. מובן שגם באותו ערב למדנו".

עם הימים הפך לצדיק אמיתי, עובד ד' עם כל הלב ובכל הרצינות והמסירות. מי שפרס עליו את חסותו היה רבי מרדכי פוגרמנסקי, בכישוריו וסגולותיו הפלאיים בנה ועיצב את אישיותו של ה'בעל תשובה' והעלהו לדרגות נישאות, עד שמכירו ויודעו העידו בו שראו עליו את חותמו של רבי מרדכי.

תיאורים רבים נשמעו על דרגתו הגבוהה בעבודת ד'. אך לדורות יסופר על פעולות הצלה עצומות שפעל בימים האיזמים ההם. בתוככי גיטו קובנה כלכל ופרנס את יושבי הגטו; לאחר המלחמה קומם וייסד מחדש את מוסדות הדת והקהילה בקובנה; פדה מאות! ילדים ממנזרים ומבתי יתומים. בארץ ישראל ניהל מערכה נגד הממסד השלטוני שפעל להעברה על הדת של ילדי העולים, ויסד עבורם מקום לימוד יהודי אותנטי.

בשרשרת ארוכה של מעשים גדולים וכבירים למען אחיו היהודים, מאז כניסתו מרצונו לגטו קובנה ועד ימי חיפה של מדינת היהודים, הצליח לפעול גדולות ונצורות למען העם ותורתו, להציל לחיים מאות אנשים, ועוד אלפי ילדי ישראל לחנך לתורה, כאשר רבים מהם וצאצאיהם יושבים והוגים בתורה עד היום הזה. ("רבי מרדכי פוגרמנסקי")

אל אביו שבשמים. מכאן ואילך חזר בתשובה שלמה עד שנהפך והיה לאיש אחר. ארבעים ושתיים תעניות התענה, והרבה תפילה לקב"ה שיקבלו בתשובה שלמה.

כשנה ומחצה התנהל כך לעצמו, עד שהחליט כי בעצם כוונת אביו הייתה, כי יצטרף לאחיו וישתתף בגורלם. הווי אומר, לעזוב את מצבו הבטוח מחוץ לגטו, ולצאת אל אחיו היהודים לראות ולהשתתף בסבלותם. אז גמר בליבו להיכנס לגטו קובנה ויהי מה. רבי מרדכי צוקרמן זצ"ל, ידיו ורעו של רבי מרדכי פוגרמנסקי זצ"ל בגיטו קובנה, ואשר פעל יחד עם ה'בעל תשובה' גדולות ונצורות בשנות המלחמה ולאחריה, הסביר לימים את משמעות הדבר:

"היה זה צעד לא פשוט כלל. הוא היה יכול להמשיך לשהות כל הזמן אצל אשתו הנכרית והיה שמור מהנאצים, כיוון שלא ידעו שהוא יהודי. אבל הוא נכנס לגטו, והיה זה בשנה השלישית של הגטו - שנה קשה מאוד. והוא נעשה בעל תשובה נפלא מאוד".

על מה שקרה עימו מכאן ואילך מספר הרב זלמן קרמרמן: "בבלוק האבן שבו התגורר ר' מרדכי, נערך מניין קבוע בלתי רשמי לכל המבקשים להתפלל, בניגוד להוראת המפקדה הנאצית האוסרת כל תפילה.

"יום אחד, בשובי מעבודתי הלכתי להתפלל ערבית, וראיתי במקום יהודי לא מוכר. דומני אז כבן חמישים. מאן דהו ביקש ממני ללמוד עם אותו אדם סידור וחומש, דברים בסיסיים וראשונים ביותר. הסכמת. וכך, מדי יום ביומו, לעת תפילת הערב, הייתי פוגש בו ומלמדו את האל"ף-ב"ת ביהדות.

"בהזדמנויות אלו סיפר לי כמה פעמים את סיפורו. האיש היה כה חזק ואיתן בדרכו החדשה, עד כי לא הניח לדלג אף על יום אחד של לימוד. השאיפה להתקדם ולהשתלם בערה בעצמותיו, והוא ביקש להשלים וללמוד עוד ועוד.

יומא דהילולא

**כשסיפרו את הדברים למחותנו ה'נתיבות שלום'
מסלונים זצוק"ל, אמר לאנשיו: "אל תחשבו שהרבי
מויז'ניץ דיבר רק מן השפה ולחוץ, הוא באמת התכוון
לכך! עד כדי כך מגיעה מסירות נפשו למען יהודי אחר!"**

ליומא דהילולא של כ"ק מרן הרבי ה'אמרי חיים' מוויז'ניץ זצוק"ל - ט' בניסן

אותך לבד... כידוע שלא זזה ידו מתחת ידי אביו הקדוש. ופעם שאל יהודי נכבד אחד את רבינו מתי נפטר אביו ה'אהבת ישראל'. ענה לו רבינו: "אומרים שלפני כשלושים שנה, אבל אצלי זה כמו היום, הוא חסר לי בכל עת, אך אני משתדל להתקשר בו כדי שלא אביישו בהתנהגותי...".

פעם הגיע אל ה'אמרי חיים' צעיר שחזר בתשובה, ונתקף בדכאון רח"ל מפחד עונשי הגיהנום הצפויים לו על מעשיו הרעים בעבר. עמד רבינו והצהיר באזניו באופן ברור ביותר שהוא מקבל

הרה"ק רבי חיים מאיר בן הרה"ק רבי ישראל מוויז'ניץ בעל האהבת ישראל זצוק"ל, נלב"ע ביום ט' ניסן תשל"ב. סיפר הרה"ק ר' מנחם אליעזר מוזס שליט"א, מקורבו ונאמן ביתו, שהרבי בעצמו סיפר לו, שבפטירת אביו הקדוש ה'אהבת ישראל', הוא התפרץ [=ה'אמרי חיים'] בעת ההלויה ואמר: "טאטע, ווי האט פאסירט אז דו זאלסט גיין, און איך זאל נישט מיט גיין מיט דיר? ווער שמועסט איך זאל דיר אליין איבערלאזן?" - אבי, איך זה קרה שאתה הולך ואני לא אתלווה אליך, ומה עוד שאני אשאיר

מויז'ניץ דיבר פה דיבורים בעלמא מן השפה ולחוץ, רק כדי להרגיע את המדוכא. הוא באמת התכוון לכך וקיבל על עצמו בפועל את עונשי הזולת! עד כדי כך מגיעה מסירות הנפש שלו למען יהודי אחר!".

ובענין זה ידוע שאביו האהבת ישראל התבטא עליו בשעתו: "מה לא היה עושה חיים מאיר שלי למען יהודי!..."

(גיליון 'מתיקות הדף היומי')

על עצמו את כל העונשים במקומו - "ומעכשיו אתה נקי מכל חטא ומזומן לחיי העולם הבא", אמר לו הרבי.

דיבוריו הקדושים היו כמים קרים על נפש עייפה, ובאורח פלאי השפיעו בן רגע על החולה לטובה, ופניו לא היו לו עוד.

כשסיפרו את הדברים למחותנו האדמו"ר מסלונים בעל ה'נתיבות שלום' זצוק"ל, אמר לאנשיו: "אל תחשבו שהרבי

השו"ת היומי

מי נחשבים "עניי עירך" - האם העניים שבמקום המגורים או אלו שבמקום הלימוד או העבודה?

"בנה ביתך כבתחילה" - כיצד נראה להקב"ה שזו בקשה אמיתית ולא מן השפה ולחוץ

פירוש: גר במעון ופרנסתו בכרמל, ובמקום אחר נאמר: "נבל הכרמלי" (שמואל ב' ב', ב'), על כורחך שפרנסתו זה אנשי עירו, עכ"ד. ואם כן, ה"ה מקום לימודו נחשב "עניי עירך". (ס' 'עלי תמר' על הירושלמי ב"ב פרק א' הל' ד', בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א).

(הגאון רבי יהודה אריה הלוי דינר שליט"א, גיליון 'מים חיים')

שאלה: מי שלומד בישיבה בבני ברק ומתגורר בירושלים, מי הם "עניי עירך" עבורו - העניים הגרים במקום מגורי הוריו או העניים הגרים מקום לימודו?

תשובה: למלבי"ם היתה שאלה כזו, שהיה גר במקום אחד ופרנסתו במקום אחר, מהו לענין "עניי עירך", והכריע את הדבר על פי הפסוק (שמואל א כ"ה, ב'): "ואיש במעון ומעשהו בכרמל",

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

יהודי שכר חנות מחברו והחביא בה סחורות מוברחות ללא ידיעתו, והשלטונות דרשו מהבעלים שיגלה להם מי הוא השוכר: הורה הגרי"ש אלישיב שאסור, ואפילו אם יסתכן בכך במאסר

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

ומעשה באחד שהשכיר את חנותו ליהודי אחר, והלה החביא שם סחורות מוברחות ללא ידיעתו, והשלטונות דרשו ממנו שיגלה להם מי הוא השוכר, והורה הגרי"ש אלישיב לאיסור, כיון ששבת המשפט מענישים על העלמת מכס יותר מהראוי על פי דין תורה. והוסיף, שאפילו אם בשל סירובו לגלות את זהות המברח הוא עלול להיענש במאסר, לא יגלה.

ויש אופנים המוזכרים בהלכה שבהם מותר למסור יהודי לשלטונות, כגון הרגיל להכות את הבריות, ואי אפשר להינצל ממנו באופן אחר. ובביאורים ומוספים הביאו אופנים נוספים בזה מתוך נידונים שעלו על שולחן פוסקי זמננו:

הנוהג ברכבו באופן שמסכן אחרים - כתב המנחת יצחק שאחר שבי"ד התרו בו והזהירו אותו, מותר ואף מצוה למוסרו לשלטונות, משום שנחשב כרודף, וכ"כ בשו"ת תשובות והנהגות. ודעת הגר"נ קרליץ שאם בדרך כלל הוא זהיר אין למוסרו, אפילו אם בפעם הזו היה הדבר בפשיעה, אך אם מצוי שאינו זהיר יש למוסרו, והכל לפי הענין. וכן הבא לקבל רשיון נהיגה והראיה שלו אינה טובה, דעת הגר"ע יוסף שחייבים לדווח עליו, כדי שלא יפגע באחרים.

להתמנות לרואה חשבון ממשלתי הממונה על בדיקת ספרי חשבונות, שאם מוצא חריגה או העלמה עליו לדווח לשלטונות - באגרות משה כתב שמותר, כיון שגם אם לא יקבל על עצמו את התפקיד יהיה אחר שיבצע זאת, ונמצא שלא הזיק את אותו אדם בכך שקיבל את המשרה; וכיון שעיקר עבודתו היא רק לבדוק את פנקסי החשבונות שיהיו נכונים, ורק לפעמים מוצא מעלימי מס, וגם כשבא לעיין בפנקסים יש לו לתלות שהדיווחים נכונים, כי הנתבע מצהיר בפניו שהכל נכון - לכן אינו נחשב בזה כמזיק בעצם עבודתו; וכשכבר מצא אחד שפשע, הרי הוא כבר אנוס ומוכרח לדווח את האמת, וגם חייב לדווח מחמת שמינוהו לצורך כך, ויש בזה חילול ה'.

ובשו"ת שבט הלוי כתב שמעיקר הדין מותר ואינו נחשב מוסר, כיון שהמס נכלל בוודאי בגדר דינא דמלכותא דינא, וגם מה שמוסר אותו לרשויות הוא כיון שהוא ממונה על כך מטעמם ונכלל בדינא דמלכותא - אך לכתחילה ראוי שלא לקבל משרה כזאת על עצמו, כי גם מסירה בהיתר אינה משנת חסידים.

בסעיף הנלמד היום (כלל ח' סעיף יב) כתב ה'חפץ חיים' כי לשון הרע על ישראל בפני נכרים חמור יותר מלשון הרע על ישראל בפני ישראל, כי מלבד בזיון כבוד ישראל וחילול ה', נגרמת בזה רעה גדולה יותר, כי הנכרי ממחר להאמין לדברי הגנאי יותר מאשר ישראל.

בביאורים ומוספים מביאים, כי יש שכתבו שאסור לספר לנכרי על איזו עוולה שעשה יהודי - אף בלי לנקוב בשמו, משום שמבזה בכך את כבוד ישראל ומחלל כבוד שמים. ולפי זה, גם המספר לישראל על איזה עוולה שעשה תלמיד חכם, לא יאמר שתלמיד חכם עשה זאת, גם אם אינו מזכיר את שמו, כיון שיש בכך משום חילול ה'.

ואם רואה שהנכרי הולך לקנות מאותו ישראל רמאי, יש שהבינו מדברי ספר חסידים שעליו להזהירו מלקנות אצלו, ויש שדקדק מדבריו שההיתר הוא רק אם הנכרי שואלו מי מבין המוכרים הישראלים הוא רמאי, שאז אם לא יגלה לו, יבין הנכרי שידע והסתיר זאת ממנו. אמנם העלה לדינא, שכיון שלהלכה גזל נכרי אסור, מוטל עליו לספר זאת לנכרי בכל גווני כדי להפריש את אותו ישראל מאיסור.

בסעיף זה מזכיר ה'חפץ חיים' גם את האיסור החמור של הלשנת ישראל לנכרי, שדינו שווה לאפיקורס רח"ל. בביאורים ומוספים מציינים את דברי השולחן ערוך שאיסור הלשנה לנכרים הוא בין בגופו ובין בממונו, ואפילו היה רשע ובעל עבירות, ואפילו היה מיצר לו ומצער. ומסיים השו"ע שכל המוסר ישראל ביד גויים בין בגופו בין בממונו, אין לו חלק לעולם הבא.

ואף אם חברו הלשין עליו, כתב ה'חפץ חיים' לקמן שטעות גמורה מה ששגור בפי האנשים שמותר לו גם כן להלשין עליו, שכן כל ההיתר הוא רק אם: א) על ידי שילשין עליו יועיל לו להבא, שחברו לא ילשין עליו יותר. ב) וגם אז, רק אם אין לו אפשרות להציל את עצמו באופן אחר, אבל אם כוונתו רק לנקום בו, בוודאי איסור גמור הוא. ג) וגם כל זה בתנאי שראה בעיניו שהלשין עליו, אך אסור לו לסמוך אפילו על דברים הניכרים שראה בעצמו שמהם נראה שהלשין עליו, ובוודאי שלא לסמוך על אחרים שסיפרו לו שהלשין עליו.

פסחים דף ככא

מהו המקור לכך שהאוכל מסעודת פדיון הבן נחשב לו כאילו התענה פ"ד תעניות?

וצונו על פדיון הבן

לומר שאין למנהג זה שום מקור קדום? באותו זמן נערך בירושלים מעמד של מצות פדיון הבן, שבו השתתף גם מרא דארעא דישראל הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, והמשתתפים התווכחו ביניהם על דבריו של בעל השדי חמד, עד שקם אחד ואמר, הנה אתנו הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד רבה של ירושלים, הידוע בבקיאותו המופלגת בכל חדרי התורה ובספרי הראשונים והאחרונים, נשאל את פיהו. נתן רבי יוסף חיים חיוך של קורת רוח בשואלים, וענה להם בפקחותו: אכן אין שום מקור בספרים למאמר זה שהסעודה בפדיון הבן נחשבת לפ"ד תעניות, אבל יש בכך רמז בתורה המרומז בראשי תיבות, בפסוק שבפרשת בא (שמות יג יג): וכל בכור "אדם בבניך תפדה", נוטריקון: א'ם ד'בר מ'ה ב'פדיון ב'ן נ'הנית, 'חשב כ'אילו ת'ענית פ'ד' ה'ת'ענית. והוסיף רבה של ירושלים עוד נופך, שיש עוד סגולה הנחשבת למי שעושה אותה כאילו התענה פ"ד תעניות, והוא לימוד דף גמרא, ומי שלומד גמרא נחשב כאילו התענה פ"ד תעניות, כי ד"ף בגימטריא פ"ד, רק שעל סגולה זו אין הרבה קופצים... (אוצר פלאות התורה פרשת במדבר)

בספר זוכר הברית (סי' לה אות ו) כתב: "מסורת בידינו, מי שאוכל בסעודת פדיון הבן כאילו התענה פ"ד תעניות, והנח להם לישראל אם אינם נביאים הן בני נביאים הן, ומסתמא כן בא בקבלה איש מפי איש". אמנם בספר 'שדי חמד' (כללים מערכת ס, כלל נד) כתב: "בהיותי בעיר הקודש ירושלים ת"ו בשנת תרט"ן הזמינו אותי על פדיון הבן ולא הלכתי, ואמרו לי שיש בספרים שסעודת פדיון היא העולה במקום פ"ד תעניות, ואני לא הייתי יודע דבר זה. שוב ראיתי בספר שו"ת הדר (סי' לט סה.) שכתב, שהעולם אומרים שסעודת פדיון הבן עומד במקום פ"ד תעניות, ונראה שאין מקור לדבר הזה רק שיחה נאה בפי הבריות". מספרים שלאחר שיצא הספר 'שדי חמד' לאור, אשר מחברו הרי בקי היה בכל ספרי ראשונים ואחרונים ז"ל, ומצאו אנשי עיה"ק ירושלים מה שכתב כי אין מקור לסגולה זו שהאוכל מסעודת פדיון הבן נחשב לו כאילו התענה פ"ד תעניות, נתמלאו כולם בתמיהה, שכן דבר זה מקובל הוא מדור לדור ללא עוררין, וכל כך נשתרש הדבר עד שאפילו אנשים נכבדים מתאמצים לזכות בכמה פירורים מהחלה הגדולה שהכהן פרס עליה, והיתכן

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

איזה צום נחשב כמו ארבעים ימי צום?

והרמ"א הביא דברי ראשונים שכתבו, כי דברים אלו אמורים רק באדם חלוש, אבל לאדם בריא - רק צום בן שלושה ימים ושלושה לילות, נחשב כארבעים צומות. ומספר השעות של צום זה הוא 72, כגימטריא של המילה 'חסד'. ויש שנהגו להוסיף ולהתענות שעתיים נוספות בתחילת הלילה הרביעי, כדי שמספר השעות יהיה 74, כגימטריא של המילה 'עד', ועל שם הכתוב: "שִׁבְעָה יָשָׁרְאֵל עַד ה' אֶלְקֵיךְ".

[שו"ע תקסח, ד, ומשנ"ב ל-לא; וראה עוד שם; ביאורים ומוספים דרשו, 29]

בספרי רבותינו, ראשונים ואחרונים, נזכרת התענית פעמים רבות כ'תיקון' על חטא, יחד עם החזרה בתשובה; וחכמי הקבלה כתבו מספרים שונים של תעניות עבור חטאים שונים, לכל חטא כפי חומרתו.

ובשולחן ערוך הביא דברי ראשונים שכתבו, שלענין תעניות אלו של 'תיקון תשובה', נחשב צום רצוף בן שני ימים ושני לילות כארבעים ימי צום נפרדים, משום שהצער הגדול מחמת הצום הארוך, שווה למידת הצער של ארבעים צומות נפרדים.

איזה צום נחשב כעשרים ושבעה ימי צום?

יום הצום השני, נחשבת כל תוספת כיום צום נוסף, כך שבסך הכל יחשב הצום בן כחמישים שעות, לעשרים ושבע ימי צום. ויש שכתבו, שחשבון זה אינו יכול לעמוד בפני עצמו, אלא רק כהשלמה לארבעים ימי צום, דהיינו, שהצם שלושים ושמונה ימים נפרדים, ובשני הימים האחרונים צם בלילה וביום ברציפות, והמשיך לצום מעט בתחילת הלילה ה-41, והוסיף בכך, כאמור, עשרים וששה צומות, הרי בידו שישים וארבעה צומות.

[שו"ע תקסח, ד, ומשנ"ב ל; ביאורים ומוספים דרשו, 29]

בהמשך לאמור: גם לדעת הרמ"א, שלאדם בריא, צום רצוף בן שני ימים ושני לילות אינו נחשב כארבעים ימי צום, מכל מקום, נחשב צום זה כעשרים וחמשה צומות; משום שיום אחד עם לילו נחשב כצום אחד, וכל שעה רצופה מעשרים וארבע השעות הנוספות - של היום השני עם לילו - נחשבת כיום צום נוסף, מחמת הקושי שבהמשך הצום. ואם צם מעט לפני שקיעת החמה שבכניסת הלילה הראשון של הצום, וכן צם מעט בלילה שלאחר

האם ניתן לכפר על החטאים גם ללא תעניות וסיגופים?

שהשי"ת סולח לשבים אליו, ויחד עם צערו על העבר, יודה לה' על שהטה את לבבו לשוב אליו.

והגר"א כתב באיגרתו המפורסמת: "עד יום מותו צריך האדם להתיישר, ולא בתעניות וסיגופים, רק ברסן פיו ותאוותיו, וזהו התשובה, וזה כל פרי העולם הבא, וזהו יותר מכל התעניות וסיגופים בעולם. ובזה יכופר לו כל עוון, וניצול משאל תחתית". ובדומה לכך, יש שכתבו בשם הגר"א, שהעיסוק בתורה ובגמילות חסדים, מכפר יותר מכל העינויים והסיגופים.

[ביאורים ומוספים דרשו תקסח, 30; נודע ביהודה קמא או"ח לג]

כאמור, רבותינו הקדמונים לימדונו 'תיקוני תשובה' שונים, על ידי תעניות במספרים שונים. וכן הזכירו רבותינו סיגופים שונים כתיקונים לחטאים. אולם, כבר כתבו גדולי האחרונים, שעיקר התשובה הוא - עזיבת החטא, וידוי, חרטה, קבלה לעתיד, והתקרבות להשי"ת; ותשובה זו מכפרת כפרה גמורה, והתעניות והסיגופים הם רק כטפל וכסיוע לעיקר התשובה.

ובדרך זו כתבו חכמי זמננו, שענין זה של תעניות וסיגופים, אינו קבוע לכל אדם, ולא לכל הדורות, אלא השב בתשובה יאמין

* פדיון הבן, ניתן לעשות רק ביום השלושים ואחד ללידה, ורק לאחר שחלף חודש של 'שנת לְבָנָה', שאורכו 29 ימים, 12 שעות, 44 דקות, וכשלוש שניות, מהלידה.
* בהמשך לאמור: כאשר היום השלושים ואחד ללידה חל בתענית ציבור - יש אומרים שיעשה את הפדיון בליל התענית; ויש אומרים, שיעשו את הפדיון ביום התענית, ואת הסעודה במוצאי התענית. וכן המנהג.
* הנודר לצום יום אחד, ולא פירש באיזה יום יקיים את נדרו, אזי כאשר בחר יום מסוים לקיום הנדר, למרות שקיבל עליו תענית ביום שלפניו, אם במהלך היום נוכח לדעת כי הצום קשה עליו מאוד - רשאי להפסיק את הצום, ולצום ביום אחר, או לחילופין, 'לפדות' את התענית בצדקה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לקרוא עיתון שהודפס בימי חול המועד באיסור?

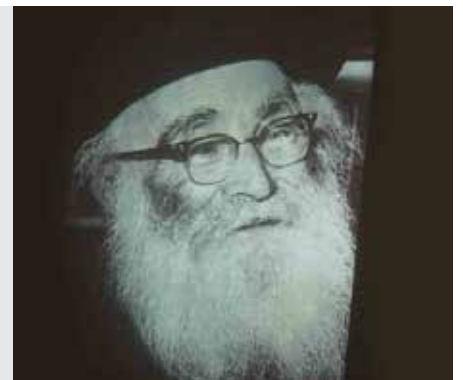
ויש אומרים שכך הדין גם בנוגע למלאכה האסורה בחול המועד - שאסור ליהנות ממלאכה שנעשתה בו באיסור, עד למוצאי החג. ולכן, לדוגמה, אסור לקרוא בימי חול המועד עיתון שהודפס בהם באיסור. ולעושה המלאכה עצמו, אסור לכל הדעות ליהנות מהמלאכה (לפחות) עד למוצאי החג.

[משנ"ב תקלה, טז, וביה"ל ו, ד"ה אם; ביאורים ומוספים דרשו, 13, וראה עוד שם; שו"ע שיח, א, משנ"ב ד-ה, וביה"ל ד"ה המבשל]

ישראל שעשה מלאכה דאורייתא בשבת במזיד - קנסוהו חכמינו ז"ל שלא יִהנה מהתוצר של המלאכה לעולם; ויש אומרים שכל מי שהמלאכה נעשתה עבורו, נכלל בקנס זה. וגם לאחרים, אסור ליהנות מהמלאכה עד למוצאי שבת. ואם עשה מלאכה דרבנן במזיד, או מלאכה דאורייתא בשוגג - אסור לו ולאחרים ליהנות ממנה בשבת, אך במוצאי שבת מותר אף לו ליהנות ממנה.

הלוח היומי

ט' בניסן | רבי אריה ב"ר בנימין בינייש לוין זצ"ל, 'הצדיק הירושלמי'

יארצייט:

תקפ"ה: רבי יעקב צבי ב"ר נפתלי יאליש מדינוב זצ"ל בעל 'מלא הרועים'
תרמ"ח: רבי צבי הירש ב"ר מרדכי זאב אורנשטיין זצ"ל בעל 'שו"ת ברכת רצ"ה'
תשכ"ט: רבי אריה ב"ר בנימין בינייש לוין זצ"ל, 'הצדיק הירושלמי'
תשל"ב: רבי חיים מאיר ב"ר ישראל מויז'ניץ זצ"ל בעל 'אמרי חיים'

לקרוע שערי שמים...

הגה"ח רבי נטע ציינווירט זצ"ל ראה פעם שקצרה רוח סובביו מהעבודה הקשה של נקיון החמץ, אמר להם: "למה נפלו פנינו? שמא גזירה קשה גזר הקב"ה עלינו? אם כן הבה ננהג כפי שנהגו יהודים בכל הדורות ונקרע שערי שמים בתחינה להעביר את רוע הגזירה... וכי גזרה קשה היא? קבלנו מתנה וצריכים לשמוח שזכינו לנקות עוד כים ועוד כים".

(חיים שיש בהם - עמ' 106)

נשתדל לנקות את הבית לפסח מתוך תחושת שמחה ואושר על שאנו זוכים לעשות את רצון ה'.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il